

Ολοκληρωτικός ταξικός πόλεμος στην πρώην γιουγκοσλαβία...

Στα τέλη της δεκαετίας του '80, πάνω στην ξεπεσμένη Γιουγκοσλάβικη ατμομηχανή μια κλίκα γραφειοκρατών στη Σερβία ανάσπασε μια ιδεολογία μέσα από την οποία ξεπήδησε βαρβαρότητα και φρίκη: τον σέρβικο μεγαλοιδεατισμό. Αναμφίβολα και άλλοι εθνικισμοί -όπως ο κροατικός- ήταν εκείνο τον καιρό στα φόρτε τους, με μία όμως καίρια διαφορά: η σέρβικη εξουσία γύρω από τον μίλοσεβιτς είχε τον μοναδικό οργανωμένο και βαριά οπλισμένο στρατό και ίσως τις πιο βάρβαρες (παρα)κρατικές συμμορίες στην δούλεψη της....

Η αλυσίδα της βαρβαρότητας ξεκίνησε από εκεί που συνεχίζεται με ένταση μέχρι και τώρα, το κόσσοβο. Το '89 ο μίλοσεβιτς καταργεί το καθεστώς αυτονομίας του κοσόβου δείχνοντας ξεκάθαρα τις προθέσεις του: το κόσσοβο ή θα είναι σέρβικη επαρχία ή τίποτα. Οι αλβανοί κοσοβάροι με μια σειρά απεργιών και διαδηλώσεων αντιδρούν αλλά ο στρατός επιβάλλει με την βία την τάξη. Εικοσδύο νεκροί σε διαδηλώσεις τον Μάρτη του '89 στην πρίστινα.

Συνεχίστηκε στην ανατολική Κροατία, στην Κράινα, από τα μέσα του '90. Μετά την διακήρυξη της ανεξαρτησίας της Κροατίας το '91, στην Κράινα -τόπος μιας ισχυρής σέρβικης μειονότητας- (Ξανα)ξεκίνησαν την δράση τους κάποιες από τις πιο βάρβαρες συμμορίες στην Ευρώπη του 20ου αιώνα: οι τίγρεις του Αρκαν, οι σέρβοι ταέτνικς, η κροάτες της ουστάζι. Οι σέρβοι και κροάτες εργάτες του Βούκοβαρ με παράδοση σε -από κοινού- ταξικούς αγώνες (με αποκορύφωμα την κατάληψη της ομοσπονδιακής Βουλής σε μια απεργία το '89) βρέθηκαν ανάμεσα σ' αυτές τις δολοφονικές συμμορίες. Το οριστικό χτύπημα δόθηκε από τους σέρβους: αν και με ελάχιστη στρατηγική σημασία, το Βούκοβαρ ισοπεδώθηκε. Τ' αφεντικά δεν ξεχνούν εύκολα τους ταξικούς εχθρούς τους....

Με το που εμφανίστηκαν στην Κροατία οι γαλάζιοι δυτικοί επιτηρητές των εθνοκαθάρσεων που στην επίσημη γλώσσα ονομάζονται κυανόκρανοι, οι σέρβικες παραστρατιωτικές συμμορίες -χωρίς να πάρουν ανάσα- ανέλαβαν δουλειά στην Βοσνία. Οι κροάτες και οι μουσουλμάνοι της Βοσνίας κήρυξαν την ανεξαρτησία τους τον Μάρτη του '92 και οι σέρβοι υπό την ηγεσία των Κάρατζιτς και Μλάντιτς απαντούν άμεσα: μέσα σε δύο μήνες καταλαμβάνουν πάνω από το μισό του Βοσνιακού εδάφους στριμλώνοντας τους μουσουλμάνους σε θύλακες απομονωμένους μεταξύ τους. Ουσιαστικά αυτά ήταν η αρχή μιας τριετούς βασανιστικής πορείας των Βόσνιων μουσουλμάνων προς τον εξευτελισμό, την φρίκη, τον θάνατο. Τέσσερα εκατομμύρια οι μετανάστες, δεκάδες χιλιάδες οι νεκροί, άγνωστος ο αριθμός των βιασμένων γυναικών...

Από το '97 και μετά η ένταση μεταφέρεται στο κόσσοβο. Ένα χρόνο πριν έχει κάνει την εμφάνισή του με επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα ο uck (απελευθερωτικός στρατός του κοσόβου), αποτελούμενος από αλβανούς κοσοβάρους που λειτούργησαν -αρχικά τουλάχιστον- σαν ένοπλες ομάδες αυτοάμυνας απέναντι στην σερβική καταστολή που ουσιαστικά από το '89 δεν είχε σταματήσει. Ο σέρβικος στρατός αρχίζει να μετακινείται προς το κόσσοβο συνοδευόμενος από τα καθάρματα του Αρκαν. Από τα μέσα του '98 οι εξελίξεις είναι ραγδαίες: με αφορμή την καταστολή του uck οι σέρβοι ξεκινούν μια μαζική επίθεση σε χωριά του κοσόβου. Το μήνυμα είναι σαφές: θα γίνετε ή μετανάστες ή πτώματα. Μέχρι και τις αρχές του '99 κοντά ο μισός αλβανικός πληθυσμός του κοσόβου έχει εκποτιστεί ενώ οι νεκροί είναι χιλιάδες...

Και ξαφνικά τα βλέμματα στρέφονται στην Αλβανία. Το νότο αποφασίζει να κινητοποιήσει την πολεμική του μηχανή για να προστατέψει -λέει- τους κοσοβάρους από τις σφαγές και τις εκποτίσεις των σέρβων. Μετά από θεαματικούς hi-tech βομβαρδισμούς 78 ημερών, όπου καταστρέφονται κάποιες μάλλον ήσσονος σημασίας υποδομές του σέρβικου κράτους, το κόσσοβο μετατρέπεται σε διεθνές προτεκτοράτο. Εντωμεταξύ τόσο λίγο πριν τους βομβαρδισμούς όσο και κατά την διάρκεια τους, οι σέρβοι επισπεύδουν τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις. Άλλωστε αυτό ήταν στην ουσία το κυνικό μήνυμα των νατοϊκών στον μίλοσεβιτς: άντε, τέλειωνε....

Ο αιώνας του θάματος πάντως έκλεισε με μία επική σκηνοθεσία: οι τακτικοί σύμμαχοι μετατράπηκαν σε εχθρούς, μιλάμε για τους αμερικανούς και τους σέρβους. Στα υπνωτήρια του θάματος οι λαμπρές υπερπαραγωγές συνεχίζονται μόνο που οι νεκροί -οι χιλιάδες άνδρες και γυναίκες κοσοβάροι- είναι πραγματικοί.

Το 2001 οι συγκρούσεις μεταφέρονται στα σύνορα μακεδονίας κοσόβου. Ο νέος uck του πρέζεβο της μεντβέντια και του μπουγιόνοβατς επιτίθεται σε αστυνομικές δυνάμεις του μακεδονικού κράτους. Αυτό που ζητά είναι η κατοχύρωση εκτεταμένων δικαιωμάτων στην αλβανική μειονότητα της μακεδονίας. Τελικά μετά από λίγους μήνες συγκρούσεων και με την επέμβαση των δυτικών η κατάσταση κάπως ηρεμεί...

Φτάνοντας στο 2004, όπου νέες συγκρούσεις ξεσπούν στο κόσσοβο, γίνεται όλο και πιο φανερό για τους δυτικούς ότι το ζήτημα κάπως πρέπει να «κλείσει». Το ελληνικό κράτος μέσα από την αναβαθμισμένη διπλωματική του θέση αναλαμβάνει όλο και περισσότερες «πρωτοβουλίες». Για μια ακόμη φορά ανθρώπινο κρέας μυρίζει στην περιοχή...

Μοιάζει σύμφωνα με τα παραπάνω οι κάθε είδους δολοφόνοι σ' αυτή την περιοχή των Βαλκανίων να έδρασαν ανεμπόδιστοι. Δεν είναι όμως έτσι. Οι εργάτες του Βούκοβαρ, οι διαδηλωτές το '92 στο πολυεθνικό σεράγεβο, οι χιλιάδες λιποτάκτες του σέρβικου στρατού, δοκίμασαν να σπάσουν το διαταξικό μίσος που πλημμύρισε την πρώην Γιουγκοσλαβία, αλλά....

Κάποιοι είχαν από καιρό πει: «Από το νεκροταφείο των προλεταριακών προσδοκιών φύτρωσε το φάντασμα του εθνικισμού, και οι εν δυνάμει νεκροθάφτες του Γιουγκοσλαβικού κεφαλαίου άρχισαν να θάβουν τα πτώματα της ίδιας τους της τάξης». Σωστά, αλλά με μία προσθήκη: αυτοί οι βαλκάνιοι προλετάριοι μείνανε απελπιστικά μόνοι απέναντι σε έναν οργανωμένο συρφετό δολοφόνων.

Όμως οι καιροί δεν χρειάζονται ούτε ανέξοδες κατάρτες για τους λυσσασμένους δολοφόνους του παρελθόντος, ούτε απαισιοδοξία για το μέγεθος της καταστροφής.

Για μια ακόμη φορά: επανάσταση ή βαρβαρότητα...

Ίσως δεν θα μπορούσε να υπάρξει ευνοϊκότερη ιστορική συνθήκη για το ελληνικό κράτος απ' αυτήν στις αρχές τις δεκαετίας του '90. Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ και ιδιαίτερα των χωρών της Βαλκανικής υπήρξε -και σίγουρα ακόμα είναι- η δυνατότητα για τα ντόπια αφεντικά και τους κοινωνικούς συμμάχους τους για κέρδος, εξουσία και επέκταση. Αν μία από τις βασικές καπιταλιστικές σταθερές είναι το «επέκταση ή θάνατος» τότε ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός ήρθε αντιμέτωπος με την πρόκληση να αποδείξει στα Βαλκάνια αυτό ακριβώς: τον ληστρικό, επεκτατικό, δολοφονικό χαρακτήρα της καπιταλιστικής σχέσης, αυτήν την φορά ως ένας από τους πρωταγωνιστές. Και αυτό ακριβώς έκανε. Με την επιφυλακτικότητα του πρωτάρη αλλά και με την λύσσα και ωμότητα του νεόπλουτου που πεινάει για κέρδη.

Θα μπορούσε όμως να είναι οι ντόπιοι ανθρωποδιοικητές μόνοι τους σ' αυτήν την λεηλασία;

Μια στρατιά από κοράκια, ύαινες και λιγούρηδες, γνήσια τέκνα του ελληνικού μικροαστισμού, δημιούργησαν την πρωτοφανή για τα μεταπολιτευτικά χρονικά συναίνεση που επέτρεψε, σιγόνταρε ή ακόμα πιο στεγνά συμμετείχε και συμμετέχει στην εκμετάλλευση των Βαλκανίων. Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού στα τέλη της δεκαετίας του '80 δημιούργησε τις συνθήκες για μια ουσιαστική αλλαγή των ταξικών σχέσεων στην Ελλάδα: η διαλεκτική σύνθεση κράτους και μικροαστισμού δημιούργησε μια κανιβαλική ορδή έτοιμη για λεηλασία...

Η ιστορία ξεκινά με έναν «εθνικό τσαμπουκά» για το όνομα του νεότευκτου κράτους της μακεδονίας. Οι επιλογές για το ελληνικό κράτος ήταν συγκεκριμένες: ή τους αγοράζουμε ή τους ισοπεδώνουμε. Τα ντόπια αφεντικά, αναμφίβολα προτιμώντας ακόμη μέχρι τώρα να οδηγούν περισσότερο μερσεντές παρά τανκς, επέλεγον τη δεύτερη λύση. Κάτι πετρέλαια, κάτι τηλεπικοινωνίες και καναδυό μεγαλομπακάλικα και η ηγεμονική οικονομικά τουλάχιστον- θέση της Ελλάδας στην μακεδονία είναι αναμφισβήτητη...

Στο ενδιάμεσο και ενώ το σέρβικο σφαγείο στην Βοσνία ήταν σε πλήρη εξέλιξη, αλλά και αργότερα το '99 στο κόσοβο, φάνηκε ξεκάθαρα η επιλογή του ελληνικού κράτους και εκεί: στήριξη των «αδελφών» σέρβων στην -μέχρι θάνατο- συνολική υποτίμηση του προλεταριάτου της περιοχής. Κάτι νταλάρες και θεωδοράκηδες ανέλαβαν το πολιτιστικό κομμάτι, κάτι έλληνες-εθελοντές-φονιάδες στην Βοσνία δείχνανε ότι η συμμετοχή στις εθνοκαθάρσεις μπορεί να είναι και άμεση, κάτι «εξέχουσες προσωπικότητες» δείχνανε την αλληλεγγύη τους στους δολοφόνους κάρατζιτς και μλάντιτς, μα πάνω από όλα η σιωπή και η αδιαφορία για τις σφαγές που γίνονται εδώ δίπλα ήταν αφυριές στα φέρετρα χιλιάδων Βόσνιων μουσουλμάνων ή κοσσοβάρων αλβανών. Είναι γνωστό σε όλους, στον καιρό των δολοφόνων η σιωπή είναι συνηνοχή...

Αλλά να μην ξεχνάμε και την κυνική αθλιότητα της καπιταλιστικής σχέσης: business as usual. Η «πτωχή πλην τίμια Ελλάς» ούτε πτωχή μπορεί να χαρακτηριστεί ούτε πολύ περισσότερο τίμια. Το όνειρο του κάθε μαλάκα ντόπιου επενδυτή, η δημιουργία του ζωτικού ελληνικού οικονομικού χώρου, εδώ και μια δεκαπενταετία απλώνεται και αυξάνεται, θέλοντας να μετατρέψει τα Βαλκάνια σε οικονομική ενδοχώρα...

Μπροστά πάνε οι έμποροι και πίσω τα στρατά, ή τ' ανάποδο; Σε κάθε περίπτωση εδώ και καιρό το ελληνικό κράτος έχει παρκάρει κάποιες εκατοντάδες στρατιώτες σε Βοσνία, κόσοβο και μακεδονία. Νταβατζηλίκι λέγεται αυτό, προστασία του ελληνικού κεφαλαίου, κατασκοπεία ή συνδυασμός όλων αυτών, το σίγουρο είναι ένα: αν κάποιος αρνείται να κατανοήσει τον επεκτατικό χαρακτήρα του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού στα Βαλκάνια είτε είναι πλίθιος, είτε κάνει πλάτες στα σχέδια των αφεντικών...

Οι γραμμές έχουν προ πολλού χαραχτεί. Οι παλιές αρνήσεις αποδεικνύονται όλο και πιο ανεπαρκείς σε μια εποχή όπου ο милитаризм του ελληνικού κράτους μέσα από την αναδιάρθρωση του στρατού παίρνει νέες μορφές. Οι ριζικές προλεταριακές επιθέσεις είναι αυτές που μπορούν να δώσουν την μόνη απάντηση:

Ο πόλεμος τους είναι παντού, ο εχθρός μας είναι εδώ...

Βοσνία Ερζεγοβίνη, αρχές καλοκαιριού 1995. Οι σερβοβόσνιοι φασίστες ξεκινούν την επιχείρηση κατάληψης των "ασφαλών θυλάκων", όπου ο οπε υποτίθεται ότι επέβλεπε την προστασία των εγκλωβισμένων μουσουλμάνων, χωρίς να συναντήσουν κανένα εμπόδιο από τους κυανόκρανους.

Σρεμπρένιτσα, 11 Ιουλίου, ημέρα Τρίτη, ώρα 16:55. Η πόλη πέφτει στα χέρια τους και η σέρβικη σημαία υψώνεται στην ορθόδοξη εκκλησία. Οι έλληνες ήταν εκεί... Μαζί με τη σερβική, δίπλα της, οι έλληνες φασίστες που συμμετείχαν στις παραστρατιωτικές μονάδες των Λύκων του Δρίνα, υψώνουν και την ελληνική σημαία και μάλιστα βιντεοσκοπούν τη σκηνή για προπαγανδιστικούς σκοπούς.

Τις επόμενες ώρες και μέρες, η Σρεμπρένιτσα από "ασφαλής θύλακας" μετατρέπεται σε στρατόπεδο θανάτου. Στο διπλανό χωριό Ποτοτσάρι μεταφέρονται οι αιχμάλωτοι και οκτώ χιλιάδες Βόσνιοι μουσουλμάνοι σφαγιάζονται από τους σέρβους. Οι έλληνες ήταν και εκεί...

Το μεγαλύτερο έγκλημα στην ευρώπη από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο... και οι έλληνες ήταν εκεί.

Η ελληνική κοινωνία (με το κράτος, τα αφεντικά της και τον "απλό λαό" της) είχε ήδη δείξει από νωρίς όλα εκείνα τα στοιχεία που τον Ιούλη του 1995 θα καθιστούσαν την αθλιότητα της συμμετοχής εθελοντών δολοφόνων στο σφαγείο της Σρεμπρένιτσα ένα λογικό και ώριμο επακόλουθο. Τα είχε δείξει από πολύ νωρίς, όταν ακόμη στην Κύπρο του 1960? οι έλληνες φασίστες εκτελούσαν τουρκοκύπριους αν δεν τους εγκλώβιζαν σε "θυλάκους", εφαρμόζοντας μεθόδους εθνοκάθαρσης που χρόνια αργότερα θα υιοθετούσαν οι σέρβοι στη Βοσνία και το Κόσοβο. Τα είχε δείξει όταν από τις αρχές τις δεκαετίας του '90 ο ρατσισμός και ο εθνικισμός έκαναν τις εκτελέσεις και τους βασανισμούς μεταναστών στα σύνορα και την ενδοχώρα μια "φυσιολογική" και αποδεκτή ρουτίνα. Τα είχε δείξει με την στρατηγική συμμαχία του ελληνικού κράτους με το φασιστικό καθεστώς του Μιλόσεβιτς και τους σχεδιασμούς για ελληνική συμμετοχή στην πολεμική επαναχάραξη των βαλκανικών συνόρων. Τα είχε δείξει με την αμέριστη επίσημη κι ανεπίσημη συμπαράσταση (πολιτική, διπλωματική, οικονομική, στρατιωτική, ψυχολογική) του κράτους, των "κοινωνικών φορέων", των μέντια, της εκκλησίας, των συνδικάτων στους σέρβους δολοφόνους. Η ελληνική αθλιότητα είχε ήδη δείξει το πραγματικό της πρόσωπο: αυτό του ψυχρού, υπολογισμένου και καλά σχεδιασμένου ιμπεριαλισμού. Τι άλλο θα αντιστοιχούσε σ' αυτή την κανιβαλική και επιθετική ορδή που απεγκλωβισμένη από τις ισορροπίες του ψυχρού πολέμου διεκδικούσε με λυσσασμένη βία την ικανοποίηση των συμφερόντων της; Τι άλλο θα αντιστοιχούσε στον ελληνικό ιμπεριαλισμό από το να στείλει τους δολοφόνους του επί τόπου και να βαφτιστεί στο αίμα των οκτώ χιλιάδων Βόσνιων της Σρεμπρένιτσα;

Τελικά, στο βωμό ποιου θεού και ποιας σκοπιμότητας θυσιάστηκαν οι Βόσνιοι της Σρεμπρένιτσα; Δέκα χρόνια μετά, η φρίκη ανέλαβε να δώσει απάντηση σ' αυτό που η συνείδηση άργησε να αναγνωρίσει: ο βωμός στήθηκε για να κηρύξει το καπιταλιστικό κτήνος την απαρχή μιας νέας εποχής θηριωδίας. Η σφαγή της Σρεμπρένιτσα (όπως εξάλλου και η αναμέτρηση των εθνικισμών στην Γιουγκοσλαβία, ο πόλεμος στη Βοσνία, ο πόλεμος στο Κόσοβο, οι επεμβάσεις του νατο, η συστηματική εξόντωση των μουσουλμάνων) δεν ήταν αποτέλεσμα μιας "κατ' εξαίρεση" ιστορικής συνθήκης, αλλά προανάκρουσμα και προειδοποίηση για όσα έμελλε και μέλλει να συμβούν στην εποχή μετά την ψευδο-ειρήνη του ψυχρού πολέμου. Ήταν η απαραίτητη χειρονομία βαρβαρότητας προκειμένου να αποκαλυφθεί με τον πιο σαφή τρόπο ότι τα αφεντικά επιστρέφουν για ακόμη μία φορά στο έσχατο καταφύγιο και όπλο τους: την ωμή βία. Και οι έλληνες ήταν εκεί...

Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας άνοιξε λογαριασμούς που ακόμα δεν έχουν κλείσει· οι πληγές είναι ακόμη ανοιχτές. Στα πεδία των μαχών οι ανταγωνισμοί που αναπτύχθηκαν ανάμεσα στους ιμπεριαλισμούς (τοπικής, περιφερειακής ή διεθνούς εμβέλειας) έχουν αφήσει εκκρεμότητες που όλα δείχνουν ότι ήρθε πάλι ο καιρός για να διεκδικήσουν το μερίδιό τους απ' την επικαιρότητα. Κι ως το 'χουμε καλά υπόψη: καμιά εκκρεμότητα στα Βαλκάνια δεν έκλεισε "ειρηνικά". Η καπιταλιστική βαρβαρότητα βασιλεύει στη νοτιοανατολική χερσόνησο της ευρώπης, έστω κι αν ρυθμίζει τις υποθέσεις της "διακριτικά" τον τελευταίο καιρό.

Η Βοσνία έχει απομείνει μια τραγική και κατακερματισμένη ύπαρξη στην παγκόσμια γεωγραφία, έρμαιο στα χέρια διεθνών αποικιακών στρατών -και του ελληνικού ανάμεσα τους. Το Κόσοβο, αφού το νατο κι ο Μιλόσεβιτς μεθόδευσαν τον στραγγαλισμό του, συνεχίζει να υπάρχει σαν απασφαλισμένη χειροβομβίδα στο μέσο μιας πυριτιδαποθήκης. Και η Μακεδονία, εγκλωβισμένη ανάμεσα στους ισχυρούς σέρβικους, βουλγάρικους και ελληνικούς μεγαλοϊδεατισμούς, περιμένει να δει τι της επιφυλάσσει ο ελληνικός ιμπεριαλισμός, μεταμφιεσμένος (στην περίπτωση αυτή) στο "ζήτημα του ονόματος".

Το μακεδονικό ζήτημα τέθηκε ξανά στο τραπέζι με κάθε επισημότητα λίγο καιρό πριν με την τελευταία "μεσολαβητική πρόταση" του οπε. Στην πραγματικότητα, η "μεσολάβηση" και η γρήγορη-γρήγορη εγκατάλειψή της δεν ήταν άλλο από μια ακόμη ευκαιρία για επίδειξη ελληνικού τσαμπουκά: το μέλλον της Μακεδονίας εξαρτάται άμεσα απ' την Αθήνα και τα σχέδια της. Όπως το έθεσε με ευθύτητα κασάπη έλληνας πρώην υπουργός εξωτερικών: *"Τώρα πια το πρόβλημα είναι η βιωσιμότητα της FYROM και το Κοσσυφοπέδιο... Το όνομα, λοιπόν, θα μείνει «όκληση» για μας, έτσι ή αλλιώς, μέχρι την επόμενη βαλκανική κρίση. Οπότε δεν ξέρουμε τι ακριβώς θα έχει απομείνει από τη FYROM και πώς θα θέλει να ονομάζεται..."* Δηλαδή: ως δούμε πρώτα αν η "βιωσιμότητα" της Μακεδονίας θα εξαρτηθεί από τα tanks ή τις banks. Τα ντόπια αφεντικά δεν εγκατέλειψαν ποτέ το ενδεχόμενο βίαιης επίλυσης του "προβλήματος" με τη στρατιωτική διάλυση του κράτους της Μακεδονίας, σε περίπτωση που δεν πιάσουν τόπο οι απειλές, οι εκβιασμοί και οι "οικονομικές διεισδύσεις". Σε περίπτωση δηλαδή που η Μακεδονία δεν μετατραπεί "ειρηνικά και πολιτισμένα" σε ελληνική αποικία.

Ταυτόχρονα (και καθόλου τυχαία;) οι μεγάλοι παίκτες της πλανητικής σκακιέρας ξεκινάνε τα παζάρια για το οριστικό καθεστώς του Κοσόβου. Πρέπει, λένε, το πολύ μέχρι τις αρχές του 2006 το ζήτημα να κλείσει. Το δίλημμα είναι αντίστοιχο και εδώ: ή το παζάρεμα θα αφήσει χορτάτους όλους τους δολοφόνους που περιμένουν πάνω απ' τα κομμάτια του Κοσόβου ή τον λόγο θα έχει πάλι μια ανοιχτή στρατιωτική αντιπαράθεση. Κι είναι πολλοί αυτοί που περιμένουν το μερτικό τους κι ακόμη περισσότεροι αυτοί που σχεδιάζουν στο Κόσοβο ένα ακόμη πεδίο ανάπτυξης των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών. Και φυσικά δεν λείπει ούτε από εδώ το ελληνικό "ενδιαφέρον". Εξάλλου ήδη απ' τις αρχές της δεκαετίας του '90 το ελληνικό κράτος είχε διακηρύξει επίσημα ότι οι τύχες του Κοσόβου συνδέονται άμεσα με την ελληνική μειονότητα στη νότια Αλβανία. Όπως επίσης συνδέεται και με το μέλλον της Μακεδονίας· αλλά και με τα συμφέροντα του στρατηγικού ελληνικού συμμάχου, της Σερβίας· και με το ενδεχόμενο σε περίπτωση κρίσης τα κύματα προσφύγων να αλλοιώσουν την πληθυσμιακή σύνθεση στη νότια Αλβανία αλλά και να φτάσουν ως την ελληνική επικράτεια· και με τα αντικρουόμενα συμφέροντα και τους τοπικούς ανταγωνισμούς ανάμεσα σε έλληνες, τούρκους, βούλγαρους, ιταλούς· και... και... και... Μια γραμμή έντασης ενώνει όλα τα ρήγματα και χάσματα της βαλκανικής σε ένα κοινό μοτίβο που μαρτυράει καπιταλιστική θηριωδία. Και ο ελληνικός ιμπεριαλισμός είναι παρών με το ένα χέρι να φοράει το γάντι της οικονομίας και της διπλωματίας και το άλλο του πολέμου.

Τι απομένει σε μας; Τα πάντα εκτός απ' το να μείνουμε θεατές, με κομμένη την ανάσα και κλειστά τα μάτια, μπροστά σε μια ακόμη μεθοδευμένη θυσία των βαλκανίων προλετάρων στα σχέδια των αφεντικών, είτε αυτά γίνουν με τις μεθόδους του "πολιτισμού" είτε της κτηνωδίας. Τα πάντα και πάνω απ' όλα να μην ακρωτηριάσουμε τη μνήμη μας· την συλλογική, ταξική μνήμη. Το χρωστάμε στους αδελφούς μας, άντρες και γυναίκες, που μες στη μέση της θύελλας στάθηκαν με το κεφάλι ψηλά, δεν παραδώσανε τους εαυτούς τους στον εθνικιστικό παροξυσμό και υπερασπίστηκαν την αξιοπρέπεια τους, κρατώντας ζωντανή την αξιοπρέπεια της τάξης των υποτελών και των πληβείων όλου του πλανήτη.

Κόσοβο Μακεδονία

Δυο σήματα κινδύνου
από το εγγύς μέλλον.

"Χόρτασες;
ρώτησαν την κόλαση.
"Όχι ακόμη!"
απάντησε, και της έδωσαν τη
Σρεμπρενιτσα

Μεταξύ ένοχων σιωπών
και ληστρικής αδημονίας:
Η ελληνική επίθεση στα
Βαλκάνια συνεχίζεται...